

До Вищого адміністративного суду України

Касатор (третья особа зі самостійними вимогами):
Олійник Дмитро Вячеславович,

Особи, які брали участь у справі:

Позивач: Хельвас Валерій
Пантелеймонович,

Третя особа: Блащук
Володимир Юрійович,

Відповідач: Київська міська
державна адміністрація (КМДА),
вул. Хрещатик, 36, м. Київ,
01044, тел. 2541450,
ел. пошта: portal@kmv.gov.ua

Третя особа: Черевко
Олександр Вікторович,

Третя особа: ЖБК «Теремки-2»

Третя особа: Захарченко
Геннадій Олександрович,

Третя особа: ЖБК «Буревісник-
3»

Третя особа: Антонова Марія
Андріївна,

Третя особа: ОСББ «Науковець»

Третя особа: Кікоть Тетяна
Іванівна,

Третя особа: ОСББ «Сердолік»

Третя особа: Неїжко Уляна
Карпівна,

Третя особа: ПП «Компанія
ФАХ»

Третя особа: Костюченко
Людмила Королівна

**Третя особа: Кузнецова Ірина
Олександрівна**

пл. І. Франка, 5, м. Київ, 01001,
тел. 2076066, ел. пошта:
kanc@gor.kv.energy.gov.ua

**Третя особа: Устінов Євген
Аркадійович,**

**Третя особа: ПАТ
«Київводоканал»,**
вул. Лейпцизька, 1-а, м. Київ,
01015, тел. 2805757,
ел. пошта:
akainaran@aguamail.kiev.ua

**Третя особа: Блащук Жанетта
Григорівна,**

**Третя особа: Комісар Сергій
Петрович,**

**Третя особа: Недашковська
Олена Станіславівна,**

**Третя особа: Олійник Дмитро
Вячеславович,**

**Третя особа: ПАТ «Київенерго»
(код ЄДРПОУ 00131305),**

**Третя особа: ЖБК
«Ремонтник»**

**на постанову Шевченківського райсуду м. Києва від 19 березня 2013 р.,
ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 31 липня 2013 р.
у справі № 2610/10996/2012**

КАСАЦІЙНА СКАРГА.

Оскаржувані судові рішення підлягають безумовному скасуванню з підстав навмисно грубого нехтування нормами матеріального і процесуального права, чому передувало унеможливлення встановлення судами фактичних обставин справи.

Предметом у первісній редакції позову була вимога Хельваса В. П. про визнання дій відповідача щодо підвищення тарифів на житлово-комунальні послуги такими, що не відповідають вимогам п.п. 1, 6 ст. 6; п. 2 ст. 20; п.п. 3, 4, 5, 7 ст. 30; пп. 2, 3 ст. 31 та п. 5 ст. 32 Закону України «Про житлово-комунальні послуги».

В цій частині, в порушення вимог п. 3 ч. 1 ст. 163 КАС взагалі відсутні мотиви, з яких суд першої інстанції виходив при прийнятті постанови, і положення закону, яким він при цьому керувався, відмовляючи у задоволенні зазначеної вимоги. В порушення ч. 1 ст. 161 КАС **взагалі не вирішено – чи мали місце обставини**, якими обґрунтовувалися вказані вимоги Хельваса В. П. та заперечення КМДА, та якими доказами вони підтверджуються.

У цій же частині, в порушення п. 3 ч. 1 ст. 206 КАС судом апеляційної інстанції взагалі не зазначено мотивів неврахування окремих доказів, до яких згідно ч. 1 ст. 61 КАС віднесені фактичні дані, що покладені в основу доводів позовів та апеляційних скарг позивача та третіх осіб зі самостійними вимогами на предмет спору. Таким чином, судами обох інстанцій було унеможливлено встановлення фактичних обставин, що мають значення для правильного вирішення справи, а тому лише з цієї підстави оскаржувані судові акти підлягають скасуванню, згідно ч. 2 ст. 227 КАС.

З урахуванням часу розгляду справи і чинної постанови Верховного Суду України від 28.11.2011 р. у цій справі позивач також змінив іншу позову вимогу, якою просив визнати незаконними і нечинними з моменту прийняття розпорядження КМДА через те, що вони не пройшли процедуру державної реєстрації. Верховним Судом України у цій справі було прийнято постанову від 28.11.2011 р. № 21-246а11, якою викладені правові висновки щодо неоднакового застосування судом касаційної інстанції пункту 2 Указу Президента України від 3 жовтня 1992 року № 493/92 «Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади» та пунктів 1, 2 Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28 грудня 1992 року № 731. Вищою судовою інстанцією зроблено висновок, що відповідно до абзацу першого пункту 1 Положення державна реєстрація нормативно-правових актів міністерств, інших органів виконавчої влади, які виступають суб'єктами нормотворення, здійснюється відповідно до Указу. За змістом пунктів 1, 2 зазначеного Указу нормативно-правові акти, які видаються органами виконавчої влади та які зачіпають права, свободи й законні інтереси громадян, підлягають державній реєстрації. **Вказане судове рішення Верховного Суду України жодним судом не скасовувалося і є чинним.** Ігнорування цього судового рішення свідчить про неправильне застосування вищевказаних норм матеріального права, що також є самостійною підставою для скасування оскаржуваних судових актів. Відповідно до ч. 2 ст. 161, ч. 1, 2 ст. 244-2 КАС рішення Верховного Суду України, прийняте за результатами розгляду заяви про перегляд судового рішення з мотивів неоднакового застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права у подібних правовідносинах, є обов'язковим для всіх судів України. Суди зобов'язані привести свою судову практику у відповідність з рішенням Верховного Суду України. Невиконання судових рішень тягне за собою відповідальність, установлену законом.

Про вказане рішення було відомо суддям по цій справі, а відтак воно було обов'язковим при застосуванні відповідних положень норм матеріального права для судів обох інстанцій. Ігнорування рішення суду вищої судової інстанції свідчить про порушення суддями присяги судді і скоєння ними злочинів, відповідальність за які передбачена ст. ст. 375, 382 КК України. Навмисне порушення приписів ч. 2 ст. 161 КАС, ч. 1 ст. 196 КАС є підставою для винесення окремої ухвали до ВКС України, Вищої ради юстиції та органу досудового розслідування, згідно ст. 208 КАС.

Крім того рішенням Конституційного Суду України від 25 грудня 2003 року № 21-рп/2003, на які посилаються суди (справа про особливості здійснення виконавчої влади та місцевого самоврядування у місті Києві) і яким надано тлумачення ст. 10 Закону України «Про столицю України - місто-герой Київ», зазначено, що КМДА є єдиним в організаційному відношенні органом. Проте, КМДА таким не є у плані правовому, оскільки як виконавчий орган сформована на базі відповідної державної адміністрації і вимога державної реєстрації обумовлюється передусім змістом і формою акту, а не функцією, на виконання якої він виданий. Отже, судом було неправильно витлумачено рішення КСУ.

Відмовляючи у позовних вимогах Хельвасу В. П. в частині розпорядження КМДА № 641 від 30.05.2007 р. суди посилаються також на вже прийняту з цього приводу постанову Шевченківського райсуду м. Києва від 05.07.2007 р. у справі № 2а-166/07 за адміністративним позовом Кулі В. І. до Голови КМДА про скасування цього акту, яке на думку суду вже не може бути предметом спору. Однак, до такого висновку суд дійшов з порушенням норм процесуального права, оскільки предметом розгляду справи в цій частині було не скасування зазначеного розпорядження, а визнання його незаконним і нечинним, при чому з інших підстав, ніж заявлених Кулею В. І. у справі № 2а-166/07.

Відповідно до ст. 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» суди застосовують при розгляді справ Конвенцію та практику Суду як джерело права. Згідно правової позиції ЄСПЛ у справі «Проніна проти України» (рішення від 18.07.2006 р.) кожен доречний і важливий аргумент

особи має бути проаналізований і одержати відповідь суду. В порушення положень ч. 2 ст. 8 та ст. 159 КАС у цій частині не застосовано практику ЄСПЛ, а з урахуванням відсутності у матеріалах справи ухвали про закриття в цій частині провадження (п. 4 ч. 1 ст. 157 КАС) та вимог ч. 1 ст. 72 КАС судові акти також не можна вважати законними і обґрунтованими.

Відмовляючи у позовних вимогах Хельвасу В. П. в частині розпорядження КМДА № 643 від 30.05.2007 р., яке стосується встановлення тарифу не на житлово-комунальну послугу, а на теплову енергію, яка у розумінні ст. 1 Закону України № 2633-IV «Про теплопостачання» є товарною продукцією, суд посилається на ст. 20 цього ж Закону (в редакції на час прийняття оспорюваного акту). Однак, відповідно до зазначеної норми матеріального права тарифи на виробництво, транспортування та постачання теплової енергії затверджуються органами місцевого самоврядування, крім теплової енергії, що виробляється суб'єктами господарювання, що здійснюють комбіноване виробництво теплової і електричної енергії. Оспорюваним актом затверджено тарифи, зокрема для третьої особи ПАТ «Київенерго», яке обладнана когенераційною установкою і є природною монополією у м. Києві у сфері виробництва/постачання електричної енергії.

Відповідно до останнього абзацу ст. 20 Закону України № 2633-IV регулювання тарифів на теплову енергію, що виробляється теплоелектроцентралями, іншими установками з комбінованим виробництвом електричної і теплової енергії, здійснюється Національною комісією регулювання електроенергетики України. Крім того, відповідно до ст. 13 цього ж Закону до компетенції органу місцевого самоврядування належить встановлення тарифів на теплову енергію, **які надаються підприємствами та організаціями комунальної власності**, крім тарифів на теплову енергію, що виробляється на установках комбінованого виробництва теплової і електричної енергії.

Зі статті 8 Закону України № 2509-IV «Про комбіноване виробництво теплової та електричної енергії (когенерацію) та використання скидного енергопотенціалу» також не вбачається компетенції органу місцевого самоврядування на встановлення тарифів на теплову енергію, що виробляється когенераційними установками. Відтак, оспорюваним актом встановлені тарифи не для комунальних підприємств, а для акціонерних товариств, тим більш обладнаних когенераційними установками, а тому в частині розпорядження КМДА № 643 від 30.05.2007 р. судом неправильно застосовано норму матеріального права (ст. 20 Закону України № 2633-IV) і грубо порушено інші вказані норми права.

В частині моїх позовних вимог, а також самостійних вимог ЖБК «Ремонтник» оскаржувані рішення взагалі не містять жодного обґрунтування. В порушення ст. 11, п. 2 ч. 1 ст. 161, п. 3 ч. 1 ст. 163, п. 3 ч. 1 ст. 206 КАС судами не наведено мотивів неврахування окремих доказів, якими є **віднесення оспорюваних актів КМДА до числа регуляторних**, що потребувало проходження процедур, передбачених Законом України № 1160-IV «Про засади державної регуляторної політики в сфері господарської діяльності», і що визнано самою КМДА, а тому не потребує доказування (ч. 3 ст. 72 КАС). Так саме відсутнє будь-яке обґрунтування відхилення доводів невідповідності актів КМДА Закону України № 5007-VI «Про ціни і ціноутворення» (підвищенні тарифів на тлі заборгованості з виплати заробітної плати, соціальних виплат), встановлення тарифів для підприємств, які не є комунальними, а також **прийняття актів КМДА у зворотному часі** (всупереч ст. 58 Конституції).

На підставі викладеного, керуючись ст. ст. 6-13, 161, 211, 227, 244-2 КАС України,

ПРОШУ:

оскаржувані постанову Шевченківського райсуду м. Києва від 19 березня 2013 р., ухвалу Київського апеляційного адміністративного суду від 31 липня 2013 р. скасувати, прийнявши ухвалу про направлення справи на новий судовий розгляд.

Додатки: копії скарги (для сторін); постанова ВСУ від 28.11.2011 р., роздруківка з сайту АМК, реєстр регуляторних актів КМДА, квитанція судового збору (для суду).

16 серпня 2013 р.

/Касатор Олійник Д. В./